

Мое прекрасне совеня,
моя потворна герцогине,
хай що було — як іній згине,
лишилось би твоє ім'я.

Мое згорьоване дівча,
моя усміхнена вдовице,
мов келех, сповнени по вінця,
стоїть жура в твоїх очах.

Що непоправно завинив,
я знаю. Наклади спокуту
і погляд відведи пекучий
од слів моїх, ночей і днів.

Мое безвинне каяття,
мій сад, де хазяйнує інший,
не наші родять сливи й вишні,
та наше крається життя.

Моя прив'ялена весна,
моя налита соком осінь,
що нам натче на роках —
кроснах
та наша доля навісна?

Чи, мо', фату на старість літ,
а чи нейлонові піжами?
Чи врешті вибухне над нами
той день весняний, довгожданий,
і скресне лід? Чи скресне лід?

1969

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.